

Sefora

O fată frumoasă, Sefora, avea încă șase surori,
Și toate mergeau pe cîmpie, cu turma s-o pască din zori.
Dar cînd ajungeau la fîntînă, păstorii urît se purtau,
Și oile lor însetate în urmă mereu le lăsau.

Cor:

(:La fîntînă, la izvor,
Cei aleși s-au logodit,
La fîntînă fraților,
Cu Isus ne-am întîlnit.:)

Cu toți le-o luau înainte cu turmele la adăpat,
În arșița ceea fierbinte, în urmă mereu le-au lăsat.
Sefora cu-a ei surioare, la fîntînă mereu zăboveau,
Căci ei le dădeau la o parte, și-acasă tîrziu ajungeau.

Dar iată căci Domnul trimite pe Moise, frumosul fecior,
El stă la fîntînă și-așteaptă să dea ajutor fetelor.
Păstorii privesc cu mirare și toți se dădeau înapoi;
Căci Moise la adăpătoare, apă a fetelor oi.

Sefora, lui Ietro îi spune, iar tătăl ascultă mirat,
Cum omul acela minune cu dragoste le-a ajutat.
"Și unde-i acum egipteanul? vă rog să-l aduceți la noi!"
Sefora pe Moise îl cheamă, astfel se uniră cei doi.

Amin